

C ἥρωικὰς συμφορὰς, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτοῦ ποιῶν λύπην. ὥστε καταφανὲς εἶναι ὅτι ὁ παραμυθούμενος
 □ τὸν λελυπημένον καὶ δεικνύων κοινὸν [καὶ] πολλῶν τὸ συμβεβηκὸς καὶ τῶν ἑτέροις συμβεβηκότων ἔλαττον τὴν δόξαν τοῦ
 5 λελυπημένου μεθίστησι καὶ τοιαύτην τινὰ ἐμποιεῖ πίστιν αὐτῷ, ὅτι ἔλαττον ἢ ἡλίκον ὦετο τὸ συμβεβηκὸς εἶστιν.

10. Ὁ δ' Αἰσχύλος καλῶς ἔοικεν ἐπιπλήττειν τοῖς νομίζουσι τὸν θάνατον εἶναι κακόν, λέγων ὧδε (fr. 353)

□ ὥς οὐδὲ δικαίως θάνατον ἔχθουσιν βροτοί,
 10 ὅσπερ μέγιστον ῥῦμα τῶν πολλῶν κακῶν.

τοῦτον γὰρ ἀπεμιμήσατο καὶ ὁ εἰπὼν

□ D ὦ θάνατε παιάν, <πῶς ἂν> ἰατρὸς μόλοις'.

'λιμὴν' γὰρ ὄντως 'Αἰδάς ἀνιᾶν' (Tr. adesp. 369). μέγα γὰρ εἶστι τὸ μετὰ πείσματος τεθαρορηκότως εἰπεῖν (Eur. fr. 958)

15 'τίς δ' ἐστὶ δοῦλος τοῦ θανέειν ἄφροντις ὢν;'

καὶ τὸ

'Αἰδην δ' ἔχων βοηθὸν οὐδὲ τρέμω σκιάς' (Tr. adesp. 370).

τί γὰρ τὸ χαλεπὸν ἐστὶ καὶ τὸ δυσανιῶν ἐν τῷ τεθνάναι; τὰ γὰρ τοῦ θανάτου μήποτε καὶ λίαν ἡμῖν ὄντα συνήθη καὶ
 20 συμφυῆ πάλιν οὐκ οἶδ' ὅπως δυσάλγη δοκεῖ εἶναι. τί γὰρ θαυμαστὸν εἰ τὸ τμητὸν τέτμηται, εἰ τὸ τηκτὸν τέτμηται, εἰ τὸ καυστὸν κέκαυται, εἰ τὸ φθαρτὸν ἐφθαρται; πότε γὰρ ἐν
 E ἡμῖν αὐτοῖς οὐκ ἐστὶν ὁ θάνατος; καί, ἣ φησιν Ἡράκλειτος